

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201645
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201645.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Elena Berthotyová, PhD. v právnej veci navrhovateľa: O. F., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Afgánska islamská republika, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín, Jilemnického 2, Trenčín, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/97/2015-28 zo dňa 08.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/97/2015-28 zo dňa 08. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BB8-126-014/2015-AV zo dňa 10.09.2015, na základe ktorého bol navrhovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na dobu 3 mesiace, a to dňom 10.09.2015 na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy nakoľko má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt a bol ponechaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Zároveň krajský súd rozhodol, že účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Krajský súd, vychádzajúc z jednotlivých námietok uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa, dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a navrhovateľom podané námietky voči nemu uvedené v jeho opravnom prostriedku neobstoja.

K námietke navrhovateľa o spoľahlivo nezistenom stave veci krajský súd uviedol, že táto nie je dôvodná, nakoľko odporca riadne zistil skutkový stav keď dôvodom rozhodnutia o zaistení bolo začaté konanie vo veci návratu navrhovateľa na územie Maďarskej republiky podľa Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z.

K námietke, že z rozhodnutia odporcu nevyplyva, či navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ krajský súd uviedol, že v danom prípade navrhovateľ v Zápisnici o vyjadrení zo dňa 10.09.2015 uviedol, že v žiadnej krajine Európskej únie nemá udelený pobyt, nemá v pláne na území Slovenskej republiky zostať, chce ísť do Holandska, o udelenie azylu v Slovenskej republike nežiada, a taktiež nežiada o asistovaný dobrovoľný návrat cestou medzinárodnej organizácie pre návrat IOM. Odporca lustráciou v informačných systémoch polície IS MIGRA nezistil, že by navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ. Taktiež v čase vydania napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, odporca overil skutočnosť, že navrhovateľ nepožiadala o medzinárodnú ochranu v Maďarsku a ani v niektorej krajine Európskej únie. Z odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty - Balassagyarmat zo dňa 9.9.2015 odporca zistil, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike. Navrhovateľ nepožiadala o azyl v Maďarsku, a na území Slovenskej republiky vstúpil neoprávnene z územia Maďarska. Preto aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K námietke neodôvodnenia stanovenej dĺžky zaistenia, a to najdlhšie na 3 mesiace, t. j. najdlhšie do 10.12.2015, ako aj k námietke, že dĺžka zaistenia je dlhá a mala byť stanovená na kratšiu dobu krajský súd uviedol, že v danej veci nejde o konkrétny dátum zaistenia ale ide o hraničný termín doby zaistenia. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. Dĺžka zaistenia závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľa na územie Maďarska. Zároveň poukázal na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého môže byť príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Odporca v súlade s vyššie uvedeným ustanovením stanovil dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa v rámci readmisie na územie zmluvného štátu, a to Maďarskej republiky. Dobu zaistenia vyhodnotil ako oprávnenú na vykonanie vrátenia navrhovateľa v rámci readmisie na územie zmluvného štátu Maďarskej republiky s poukazom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarskej republiky a v iných členských štátoch Únie.

K potrebe zabezpečenia realizácie readmisie navrhovateľa na územie Maďarska spôsobom zaistenia krajský súd zdôraznil, že takýto postup je potrebný, nakoľko cieľovou krajinou navrhovateľa je Holandsko a preto je predpoklad, že po prepustení zo zaistenia ujde na územie Holandska. V prípade, ak by navrhovateľ nebol zaistený, pokračoval by do iných krajín Únie nelegálne, a nebolo by možné riadne odovzdať, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany.

Krajský súd skonštatoval, že rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 správneho poriadku) ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľa.

II.

Odvolacie námietky navrhovateľa

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b) a d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), teda z dôvodov, že

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Navrhovateľ namieta, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci a napadnuté rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nakoľko sa krajský súd nestotožnil ani s jedným dôvodom uvedeným v podanom opravnom prostriedku a v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenie navrhovateľa, s ktorými navrhovateľ nesúhlasí, poukazuje na existenciu inej vady konania krajského súdu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ namieta nedostatočne zistený skutkový stav veci a následné nesprávne právne posúdenie veci odporcom, pričom napadnuté rozhodnutie odporcu je zároveň nepreskúmateľné.

Navrhovateľ súčasne v podanom odvolaní poukazuje na konštantnú judikatúru všeobecných súdov SR ako aj Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej pre zákonnosť pozbavenia osobnej slobody, musí byť toto súčasne efektívne a účelné. Zároveň je správny orgán v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby je naplnený účel vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených aj inými právnymi predpismi.

Ďalej navrhovateľ nesúhlasí so stanovením dĺžky doby zaistenia na 3 mesiace, t. j. do 10.12.2015 a uvádza, že v zmysle čl. 4 ods. 3 Dohody o readmisii "zmluvné strany prijímú na základe žiadosti bez osobitných formalít späť občana tretieho štátu, ktorý bol zadržaný pri protiprávnom prekročení štátnych hraníc, a žiadajúca zmluvná strana požiadala o readmisiu osoby do štyridsiatich ôsmich (48) hodín od protiprávneho vstupu na územie jej štátu. Požiadaná zmluvná strana odpovie na žiadosť do dvanástich (12) hodín a osobu prijme späť do dvadsiatich štyroch (24) hodín od doručenia žiadosti."

Rovnako poukazuje na čl. 4 ods. 5 Dohody o readmisii: "na žiadosť uvedenú v odsekoch 1 a 2 požiadaná zmluvná strana odpovie neodkladne, najneskôr však do troch (3) pracovných dní od doručenia žiadosti o readmisiu. Ak požiadaná zmluvná strana s readmisiou súhlasí, readmisia občana tretieho štátu sa uskutoční neodkladne, najneskôr však do siedmich (7) dní po udelení súhlasu."

Z uvedených dôvodov navrhovateľ považuje rozhodnutie odporcu za nezákonné a uvádza, že mu nemôže byť na ujmu to, že požiadaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiadajúcej strany o readmisiu.

Ďalej navrhovateľ namieta, že stanovená dĺžka doby zaistenia je nedostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami, pričom na podporu svojich argumentov poukazuje na judikatúru všeobecných súdov SR, podľa ktorej je správny orgán povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia. (...) Lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený "na čas nevyhnutne potrebný", je tiež potrebné vyvodiť, že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca " (rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. ISp/20/2012).

Navrhovateľ zdôrazňuje, že odporca túto povinnosť opomenul. Nakoľko v zmysle navrhovateľom citovanej judikatúry všeobecných súdov SR je takéto pochybenie podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, považuje rozhodnutie odporcu s ohľadom na stanovenú dĺžku doby zaistenia nepreskúmateľné.

Navrhovateľ vytýka odporcovi, že nedostatočne skúmal a odôvodnil alternatívy k zaisteniu, keď stručne konštatoval, že navrhovateľ nesplnil podmienku podľa ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby odvolací súd rozhodol o jeho

bezodkladnom prepustení zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu

K predmetnému odvolaniu navrhovateľa odporca nezaujal žiadne stanovisko.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

Odporca napadnutým rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BB8-126-014/2015-AV zo dňa 10.09.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov s poukazom na ust. § 84 ods. 1 písm. c) zaistil navrhovateľa dňom 10.09.2015 na dobu 3 mesiacov do 10.12.2015 na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy nakoľko má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt a súčasne bol podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol dňa 10.09.2015 v čase o 11.00 hod. odovzdaný príslušníkmi Polície Českej republiky na bývalom hraničnom priechode medzi Českou republikou a Slovenskou republikou Starý Hrozenkov - Drietoma príslušníkom Polície Slovenskej republiky - OCP PZ Trenčín. Odovzdanie navrhovateľa späť na územie Slovenskej republiky bolo vykonané na základe článku 2 ods. 5 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu účastníka konania.

Previerkou obsahu spisu vzniklo podozrenie, že navrhovateľ sa dopustil priestupku v zmysle ust. § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez udeleného platného víza, alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Na základe uvedeného, bol eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín (odporca).

Na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Taktiež bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike.

Z obsahu spisu a žiadosti o prevzatie účastníka konania zo dňa 28.08.2015 bolo zistené, že navrhovateľ vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarskej republiky dňa 31.07.2015 v úkryte na ložnej ploche nákladného automobilu registračnej značky Y. XXX (K.). Dňa 31.07.2015 v čase o 07.45 hod. bol navrhovateľ kontrolovaný a zadržaný hliadkou polície Českej republiky pri bytovej kontrole v úkryte na ložnej ploche nákladného automobilu registračnej značky Y. XXX (K.) na diaľnici D5 na 107 km smerom do Spolkovej republiky Nemecko zjazd Ostrov u Stříbra, pričom nevedel preukázať svoju totožnosť ani oprávnenie na pobyt. Východzia krajina bola Maďarská republika cez Slovenskú republiku a Českú republiku a cieľovou krajinou bola Spolková republika Nemecko. Následne bol z dôvodu neoprávneného pobytu na území Českej republiky v rámci readmisného konania odovzdaný políciou Českej republiky na územie Slovenskej republiky.

Odporca uviedol, že navrhovateľ sa nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene z dôvodu, že dňa 31.07.2015 neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarskej republiky bez platného cestovného dokladu, bez udeleného platného víza a povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky, v úkryte na ložnej ploche nákladného automobilu registračnej značky Y. XXX (K.), cez štátne hranice Maďarska, Slovenskej republiky a Českej republiky.

Dňa 10.09.2015 o 11.00 hod. bol navrhovateľ predvedený v zmysle ust. § 79 zákona o pobyte cudzincov na OCP PZ Trenčín v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení.

V rámci konania bolo odporcom preukázané, že sa navrhovateľ dopustil priestupku podľa ustanovenia § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a súčasne porušenia čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc).

Na základe zistených skutočností, boli následne po spísaní zápisnice o podaní vyjadrenia navrhovateľa, zhromaždení ďalších dôkazov a preštudovaní všetkých podporných a získaných podkladov a dokumentov, kontaktované príslušné štátne orgány Maďarskej republiky so žiadosťou o prijatie navrhovateľa v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici číslo 30/2004 Z. z. pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-125-015/2015-AV. Odovzdanie navrhovateľa konania bolo navrhnuté na deň 24.09.2015 o 15.00 hod. na Spoločnom kontaktnom pracovisku Čuňovo - Rajka.

Na základe dokazovania a získaných podkladov (spisového materiálu Polície Českej republiky, zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania zo dňa 10.09.2015, preverovaním v informačných systémoch a vlastných zistení) bolo dňa 10.09.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-125-014/2015-AV odporcom vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa, nakoľko má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Súčasne bol podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov navrhovateľovi zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky.

Na základe vyššie uvedených skutočností odporca považoval za naplnený dôvod na zaistenie navrhovateľa, nakoľko je to potrebné na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, nakoľko má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Na základe uvedeného bolo dňa 10.09.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-126-002/2015-AV začaté konanie o zaistení navrhovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

V rámci konania bola podľa § 22 zákona o správnom konaní, za prítomnosti tlmočníka z jazyka darii do slovenského a naopak, dňa 10.09.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-126-012/2015-AV spísaná s navrhovateľom zápisnica o podaní vyjadrenia. V uvedenej zápisnici navrhovateľ uviedol, že sa volá O. F., narodil sa XX.XX.XXXX v F., jeho štátna príslušnosť je afganská. Z Afganistanu odišiel spolu so svojou rodinou, manželkou a synom v októbri roku 2014. Odišli pretože aj predtým boli do Afganistanu deportovaní z Iránu, kde mali azyl. Potom išli do svojho rodného mesta Q., kde chceli žiť ako rodina a tam sa dostal do sporu s bývalým manželom jeho ženy. Tento muž sa celej ich rodine vyhrážal zabitím. V októbri 2014 odišli do Turecka, išli nelegálne a rôznym spôsobom. Z Turecka sa dostali na nejaký Grécky ostrov. Išli loďou a prevádzzačovi zaplatili za celú rodinu 3400,- USD za prevoz do Grécka. Do Grécka prišli 06.03.2015 a potom ich zadržala Grécka polícia. Grécka polícia im zobrala odtlačky prstov, odfotila ich a dala im nejaké dokumenty. Tieto roztrhal v deň odjazdu z Maďarska do Nemecka. V Grécku boli do 29.05.2015 a tohto dňa sa rozhodli letecky odísť do Holandska. Jeho tehotnej žene a synovi sa podarilo dostať do lietadla smer Holandsko a jeho zadržala Grécka polícia na letisku. Po prepustení sa vydal z ďalšími utečencami ďalej do Európy. Išli cez Macedónsko do Srbska a ďalej do Maďarska. V Budapešti, ich zadržala polícia, ktorá im dala nejaké papiere, ale odtlačky prstov im nezobrali. Spojil sa s ďalšou skupinou, ktorá sa chcela vydať do Nemecka. Cieľ cesty bolo Holandsko. Za cestu z Budapešti do Nemecka zaplatil pakistanskému prevádzzačovi 500,- Eur. Nastúpil do nákladného auta spoločne s ďalšími 70 ľuďmi. Žiadny cestovný doklad u seba nemá, všetky doklady musel vyhodiť, keď sa plavil loďou z Turecka do Grécka. Nevedel, že ide cez Slovenskú republiku a Českú republiku. Keď ich dňa 31.07.2015 zastavili, tak si myslel, že sú v Nemecku. Do Afganistanu sa nechce dobrovoľne vrátiť, pretože mu tam hrozí nebezpečenstvo. Je tam všeobecne vojna, Taliban, islamský štát, každú chvíľu tam niekto niekoho zastrelí a vyhráža sa mu tam bývalý manžel jeho ženy. Peniaze na cestu si našetril, pretože mal v Iráne svoju truhlársku firmu. Nemá dostatočné finančné prostriedky k zloženiu finančnej záruky. V žiadnej krajine Európskej únie nemá udelený pobyt. V Slovenskej republike nikdy predtým nebol. Nemá v pláne na území Slovenskej republiky zostať. Chce ísť

do Holandska. V domovskom štáte mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo a o udelenie azylu v Slovenskej republike nežiada. Rovnako nežiada o asistovaný dobrovoľný návrat cestou medzinárodnej organizácie pre návrat IOM.

Odporca sa v konaní zaoberal otázkou alternatívy zaistenia podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte. Zistil, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre ich využitie nakoľko tento nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov.

Na základe doterajšieho spôsobu života navrhovateľa má odporca za to, že nie je schopný si zabezpečiť primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Pri vykonanej prehliadke navrhovateľa odporca zistil, že nedisponuje finančnou hotovosťou.

Odporca má za to, že navrhovateľ sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude známe. Pri zaoberaní sa inými normatívnymi prostriedkami na dosiahnutie účelu sa odporca opieral o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými si vie zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba, čo by mohlo mať za následok ujmu navrhovateľovi na verejný poriadok a zdravie. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať bytiu a životu účastníka konania na území Slovenskej republiky.

Odporca sa ďalej v odôvodnení zaoberal dĺžkou doby zaistenia a dospel k záveru, že stanovená dĺžka doby zaistenia je nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarskej republiky a v okolitých členských štátoch únie. Doba zaistenia, ktorá je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne a taxatívne určiť, pretože závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu účastníka konania na územie Maďarskej republiky, ktoré vykoná iný útvar Policajného zboru.

K účelu zaistenia navrhovateľa odporca uviedol, že navrhovateľ bude odovzdaný na územie štátu, z ktorého pricestoval nelegálne. Touto krajinou je Maďarská republika. Preto nebránia závažné dôvody, aby výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarskej republiky nebol zrealizovaný a možný. Odporca pri stanovení dĺžky doby zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia. Ďalej zaistenie je účelné a efektívne, pretože navrhovateľ je osobou, ktorá nelegálne prekročila štátnu hranicu z Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky, pričom pokračoval v ceste aj do iného štátu Únie. Efektívnosť spočíva hlavne v bezproblémovom odovzdaní navrhovateľa v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru. Týmto sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie účastníka konania a zabezpečí sa jeho odchod z územia Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne a ktoré by nezaistením nebolo možné. Navrhovateľ sa nemienil dobrovoľne vrátiť na územie Maďarskej republiky, ale chcel ďalej cestovať nelegálne do Holandska. Efektívnosťou a účelnosťou zaistenia je aj ochrana záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosťou odovzdania účastníka konania v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Z dôvodu, ak by nebol navrhovateľ zaistený, pokračoval by do iných krajín Únie taktiež nelegálne, ako to mal v úmysle a nebolo by možné riadne odovzdanie, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany. Do uvedenej doby je preto potrebné zaistenie, ktoré odporcovi priamo vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a je potrebné z dôvodu, že odovzdanie prebieha prostredníctvom Policajného zboru.

Počas konania o zaistení navrhovateľa sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z. z.. Odporca uviedol, že práva navrhovateľa vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane

ľudských práv a základných slobôd neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Odporca skonštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o zaistení na účel jeho vrátenia v zmysle medzinárodnej zmluvy, je zaistenie v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

Odporca sa počas konania zaoberal a bral do úvahy aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/1151ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území. Uzavrel, že so zaisteným navrhovateľom sa zaobchádza humánne a dôstojne a rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že sú splnené podmienky k zaisteniu navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie nešpecifikoval v konaní pred odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúvacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 O.s.p.), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyše navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Námietku navrhovateľa spočívajúcu v tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď navrhovateľ túto námietku špecifikoval v podstate tým, že súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenia navrhovateľa a nestotožnil sa ani s jedným odvolacím dôvodom nepovažoval odvolací súd za dôvodnú.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, s ich vyhodnotením sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na tieto závery krajského súdu odkazuje s poukazom na ich správnosť.

Podrobná argumentácia krajského súdu k jednotlivým námietkam navrhovateľa, ktorou krajský súd objasnil z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľom uplatnené námietky za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa sa premietli do jeho právneho záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, ktoré potvrdil.

Najvyšší súd preto nemohol považovať za vadu konania skutočnosť, že krajský súd sa nestotožnil ani s jedným odvolacím dôvodom, pretože objasnil podrobnou a vecne správnou argumentáciou prečo nepovažoval odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné.

V súvislosti s uvedenou námietkou navrhovateľa odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že právo navrhovateľa na súdnu ochranu nie je možné vykladať ako právo na úspech v konaní pred súdom. Preto nemožno považovať rozhodnutie súdu za vadné len preto, že tento nevyhovel žiadnej z námietok navrhovateľa pokiaľ tieto neboli spôsobilé spochybniť rozhodnutie správneho orgánu (odporcu).

Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou navrhovateľa, že odporca sa alternatívami zaistenia dostatočne nezaoberal, len konštatoval nesplnenie zákonných podmienok pre aplikáciu alternatív zaistenia.

Z napadnutého rozhodnutia odporcu je možné podľa odvolacieho súdu vysledovať, prečo k aplikácii miernejších opatrení - tzv. alternatív zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a/ alebo b/ zákona o pobyte cudzincov odporca nepristúpil.

Z argumentácie rozhodnutia odporcu vyplýva, že odporca sa zaoberal alternatívami zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte, s tým, že po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Z doterajšieho spôsobu života navrhovateľa bolo odporcovi zrejmé, že navrhovateľ nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Odporca vyjadril obavu, že navrhovateľ sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude

skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správneho orgánu známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom. Uviedol, že sa opiera o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými by si mohol zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba. Odporca poukázal na to, že bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať bytiu a životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

S uvedeným názorom odporcu sa stotožňuje aj odvolací súd. Možno teda zhrnúť, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu v základných rysoch obsahuje argumenty a podklady, prečo nebolo možné využiť miernejšie opatrenia podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a bolo nutné pristúpiť priamo k zaisteniu navrhovateľa.

Naopak tvrdenie navrhovateľa obstať nemôže na základe jeho vlastného správania a pasivity pri vytváraní podmienok pre možnosť použitia miernejších opatrení.

Navrhovateľ v podanom odvolaní okrem iného vytýkal odporcovi nepreskúmateľnosť rozhodnutia o zaistení s poukazom na judikáтуру všeobecných súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je správny orgán povinný dostatočne odôvodniť účelnosť ako aj dĺžku doby zaistenia a nevyužitie alternatívnych spôsobov dosiahnutia účelu vyhostenia.

Odvolací súd sa touto námietkou zaoberal a dospel k záveru, že dôvody rozhodnutia odporcu, pre ktoré neaplikoval ustanovenia miernejších opatrení sú logicky odôvodnené. Odporca sa dostatočne vysporiadal s otázkou účelnosti a dĺžky doby zaistenia. Záver odporcu nachádza oporu vo vykonanom dokazovaní a uplatnená námietka navrhovateľa nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorý zaistil navrhovateľa na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy.

Je zrejmé, že rozhodnutie odporcu nároky uskutočniť posúdenie rozhodnutia a jeho odôvodnenia tieto atribúty spĺňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky teda žiaden z dôvodov, pre ktorý by malo byť napadnuté rozhodnutie odporcu pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu zrušené, nezistil.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa doby zaistenia odvolací súd považoval rovnako za bezpredmetnú, pretože z rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ bol napadnutým rozhodnutím zaistený dňom 10.09.2015 na účel vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy najdlhšie do 10.12.2015 pričom jeho odovzdanie bolo navrhnuté na deň 24.09.2015 a odporca vykonal bezodkladne všetky úkony potrebné na okamžité vykonanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Podľa názoru odvolacieho súdu ani absencia bezprostrednej reakcie zo strany príslušných orgánov Maďarskej republiky vyplývajúca nepochybne z nepriaznivej súčasnej situácie týkajúcej sa migrácie v tejto oblasti nepredstavuje dôvod, pre ktorý by výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarskej republiky nebol možný a zrealizovateľný.

Podľa príslušných ustanovení zákona o pobyte cudzincov je možné cudzinca, na účel jeho administratívneho vyhostenia zaistiť na dobu nevyhnutnú na dosiahnutie účelu, najviac však na 6 mesiacov.

Odporca v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že stanovuje dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa na územie Maďarskej republiky najdlhšie však do 10.12.2015, t. j. 3 mesiace.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k správnejmu záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa a dospel k správnejmu záveru, že rozhodnutie odporcu

bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o zaistení navrhovateľa.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.